แบบอย่างของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในการปฏิสัมพันธ์กับยิว

[ไทย]

هدي النبي صلى الله عليه وسلم في معاملة اليهود

[باللغة التايلاندية]

www.islamqa.com

موقع الإسلام سؤال وجواب

แปล: ยูซุฟ อบูบักรฺ

ترجمة: يوسف أبوبكر

ตรวจทาน: ฟัยซอล อับดุลฮาดี

مراجعة: فيصل عبدالهادي

สำนักงานความร่วมมือเพื่อการเผยแพร่และสอนอิสลาม อัร-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة بمدينة الرياض

1430 – 2009

islamhouse.com

แบบอย่างของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในการปฏิสัมพันธ์กับยิว

คำถาม : แบบอย่างของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ปฏิบัติกับชาวยิวเป็นอย่างไร ?

คำตอบ : อัลหัมดุลิลลาฮฺ

แท้จริงคำพูดที่ประเสริฐที่สุด คือ คำดำรัสแห่งอัลลอฮฺ ทางนำที่ดีที่สุด คือทางนำของนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์เพียบพร้อมมากที่สุด เป็นผู้นำแห่งบรรดาศาสนทูต ท่านได้ใช้พวกเราให้ยึดมั่นต่อทางนำของท่าน โดยที่ท่านได้กล่าวว่า:

«عَلَيكُم بِسُنَّتِي»

“พวกท่านจงยึดมั่นต่อแบบอย่างของฉันเถิด”

(บันทึกโดย อบูดาวูด หมายเลข 4607, รับรองความถูกต้องโดย เชคอัล-อัลบานีย์ ในหนังสือเศาะฮีหฺอบูดาวูด)

โดยที่ท่านได้เป็นทางนำและแบบอย่างในสภาพการณ์ที่ดีที่สุด และมีจริยวัตรอันเที่ยงตรงที่สุด โดยเฉพาะการปฏิสัมพันธ์ของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กับชนต่างศาสนิก และเราสามารถกล่าวอย่างคร่าว ๆ ถึงแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในการปฏิสัมพันธ์กับชาวยิว ได้ดังต่อไปนี้

1. ยึดมั่นจุดยืนที่ถูกต้องต่อชาวยิวและรวมถึงศาสนาอื่นทั้งหมด จุดยืนอันนี้แสดงถึงหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้องของศาสนาอิสลามและการศรัทธาในเอกภาพแห่งอัลลอฮฺ ส่วนศาสนาอื่นนอกจากนี้ถือว่าเป็นที่มาของการสร้างความเสื่อมเสียและเป็นกุฟรฺ พร้อมทั้งยืนยันอย่างหนักแน่นว่าในวันกิยามะฮฺอัลลอฮฺจะไม่ตอบรับบ่าวคนใดนอกจากบ่าวมุสลิมที่ยอมจำนนต่อพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

«وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ الإِسْلاَمِ دِيناً فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ»

ความว่า “และผู้ใดที่แสวงหาศาสนาอื่นนอกจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นจะไม่ถูกตอบรับโดยเด็ดขาด และในวันอาคิเราะฮฺเขาจะอยู่ในกลุ่มของบรรดาผู้ที่ขาดทุน“ (อาละ อิมรอน : 85)

แน่นอนการยืนยันต่อสิ่งนี้เป็นบรรทัดฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ดำเนินในการดะวะฮฺของท่านและจำเป็นต้องยึดเอาจุดยืนต่างๆ ปฏิบัติตามแนวทางของท่าน เพราะว่ามันเป็น

ความจำเป็นต่อหลักอะกีดะฮฺของมุสลิม โดยเฉพาะในยุคสมัยสุดท้ายที่ถูกนำมาเสนอเพื่อบิดเบือนสร้างความหม่นหมองจากบรรดานักเผยแผ่ที่เรียกร้องไปสู่ "ความเป็น**หนึ่งเดียวของศาสนา**" ดูรายละเอียดคำตอบในเรื่องนี้ในคำถาม (หมายเลข 21534)

2. ด้วยเหตุผลดังกล่าว ท่านนบี มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ให้ความสำคัญในการเชิญชวนพวกเขาสู่อิสลาม ท่านจะไม่ปล่อยโอกาสในการเผยแผ่ไปสู่ศาสนาของอัลลอฮฺได้สูญหาย ยกเว้นท่านจะต้องกระทำมัน ท่านจะไม่เริ่มต้นด้วยกับการสู้รบกับพวกเขา - จากสาเหตุการคดโกงหรือบิดพริ้ว - นอกจากท่านจะเชิญชวนและกล่าวตักเตือนพวกเขาก่อน ดั่งที่ท่านได้กล่าวกับอะลี อิบนิ อะบีฏอลิบ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮฺ ในสมรภูมิค็อยบัรว่า

«انْفُذْ عَلَى رِسْلِكَ حَتَّى تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يَجِبُ عَلَيْهِمْ فَوَاللهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللهُ بِكَ رَجُلًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ»

ความว่า "ท่านจงปฏิบัติอย่างใจเย็น จนกระทั่งท่านไปสู่สนามของพวกเขา หลังจากนั้นท่านจงเชิญชวนพวกเขาสู่อิสลามและจงบอกหน้าที่ที่จำเป็นต่อพวกเขา ขอสาบานต่ออัลลอฮฺว่าการที่พระองค์อัลลอฮฺทรงให้ทางนำแก่ใครสักคนหนึ่งเพราะท่าน นับว่าเป็นสิ่งที่ประเสริฐแก่ท่านมากกว่าการได้รับอูฐสีแดง" (บันทึกโดย อัล-บุคอรี หมายเลข 2942, มุสลิม หมายเลข 2406)

3. เน้นหนักการผูกมิตรและภักดี (วะลาอ์) ต่อบรรดาผู้ศรัทธาเท่านั้น และนับเป็นความจำเป็นในการแสดงตนให้บริสุทธิ์หรือการไม่ยอมรับ (บะรออ์) จากทุกการปฏิเสธ (กุฟรฺ) ที่ปรากฏชัดเจน ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้วางบรรทัดฐานของการเป็นพี่น้องร่วมอุดมการณ์อิสลาม ไม่เป็นที่อนุญาตให้แก่มุสลิมที่จะมอบความรักความใกล้ชิดให้แก่ชนต่างศาสนิก(เยี่ยงเดียวกันกับที่มอบให้กับผู้ศรัทธา) ด้วยเหตุนี้จะพบว่าท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านรีบจัดการตั้งแต่เริ่มแรกของการเดินทางมาถึงมะดีนะฮฺ มีการแยกออกจากกันอย่างชัดเจนระหว่างอิสลามกับยิว ดังที่มีปรากฏในสนธิสัญญา – ธรรมนูญ – ซึ่งท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ใช้ให้มีการบันทึกเพื่อที่จัดระเบียบในการติดต่อสัมพันธ์ของประชากรชาวเมืองมะดีนะฮฺ **"ผู้ศรัทธาเป็นประชาชาติเดียวกัน ไม่ใช่กับบุคคลอื่น"** บันทึกโดย อัลกอสิม อิบนิ สะลาม ในหนังสือ อัลอัมวาล (หมายเลข 517) จากมะรอสีล อัซซุฮฺรียฺ

ดร. อักรอม อัลอุมะรียฺ กล่าวว่า "มุอาคอฮฺ (การผูกญาติระหว่างมุฮาญิรีนและอันศอร) จำกัดอยู่เฉพาะมุสลิมเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงผู้อื่นไม่ว่าผู้นั้นเป็นยิวและบรรดาพันธมิตร และไม่มีข้อ

สงสัยเลยว่าการแบ่งความชัดเจนทางศาสนาเป็นเรื่องที่ต้องทำเพื่อไปสู่เป้าหมายเพื่อเพิ่มสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและความมีเกียรติยศศักดิ์ศรีในตัวของมันเอง" ดูรายละเอียดในหนังสือ "อัซซีเราะฮฺ อัลนะบะวียะฮฺ อัศศอฮีฮะฮฺ" ของ ดร. อักรอม อัลอุมะรียฺ (1/272 – 291) โดยได้ขยายความและวิเคราะห์ไว้ในเรื่องข้อชี้ขาดของสนธิสัญญา

4. แต่ทว่าท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยอมรับสิทธิในด้านต่างๆ ของชาวยิวและคริสเตียน ย่อมเป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดของผู้ที่คิดว่า คำว่าไม่ยุ่งเกี่ยวกับศาสนายิวที่ถูกบิดเบือนแล้วจำเป็นต้องไปอธรรมและไม่เคารพสิทธิ เพราะแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยอมรับการอยู่ร่วมกับชาวยิวในเมืองมะดีนะฮฺ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้บันทึกไว้ในสนธิสัญญามะดีนะฮฺ "แท้จริงยิวจากบะนีเอาฟฺเป็นกลุ่มชนหนึ่งที่อยู่พร้อมกับบรรดาผู้ศรัทธา" และท่านนบีได้ปกป้องสิทธิต่างๆ ให้แก่พวกเขา อาทิ ...

4.1 สิทธิในชีวิต ท่านไม่เคยทำการสู้รบกับยิวคนใดเลย นอกจากสู้รบกับผู้ที่ผิดสัญญา คดโกงบิดพลิ้ว

4.2 สิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนา กล่าวคือ ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยอมรับให้พวกเขายังคงนับถือศาสนาเดิมและไม่ได้บังคับคนหนึ่งคนใดให้เข้าอิสลาม สนองตอบคำดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

«لاَ إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ»

ความว่า "ไม่มีการบังคับในการนับถือศาสนา" (อัลบะเกาะเราะฮฺ / 256)

ท่านได้บันทึกไว้ในสนธิสัญญามะดีนะฮฺว่า "สำหรับยิวมีศาสนาสำหรับพวกเขา และสำหรับมุสลิมตัวของพวกเขาเองและบริวารของพวกเขาก็มีศาสนา"

4.3 สิทธิในการครอบครอง ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ไม่ได้ไปเพิกถอนกรรมสิทธิ์จากคนหนึ่งคนใดของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยังยอมรับให้มีการทำธุรกิจหรือค้าขายระหว่างมุสลิมและยิว

4.4 สิทธิในการคุ้มครองดูแล ดังที่มีปรากฏในสนธิสัญญาว่า "สำหรับยิวต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูของพวกเขา สำหรับมุสลิมต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูของพวกเขา และแท้จริงระหว่างพวกเขาต้องช่วยเหลือกันกับผู้ที่มาสู้รบกับชาวสนธิสัญญาฉบับนี้"

4.5 สิทธิในการให้ความเป็นธรรมและขจัดความอธรรม ดังที่มีปรากฏสนธิสัญญามะดีนะฮฺว่า "ยิวคนใดที่ปฏิบัติตามสัญญาของเราเขาจะได้รับการช่วยเหลือและการปฏิบัติที่ดีโดยไม่ถูก

อธรรม และไม่มีใครมาละเมิดได้” ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้สร้างความเป็นธรรมในการตัดสินปัญหาถึงแม้ว่าทำให้มุสลิมต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็ตาม

فلما قتل أهلُ خيبر عبدَ الله بن سهل رضي الله عنه لم يقض النبي صلى الله عليه وسلم عليهم بالدية ، ولم يعاقبهم على جريمتهم ، لعدم وجود البينة الظاهرة ضدهم ، حتى دفع النبي صلى الله عليه وسلم ديته من أموال المسلمين.

ความว่า “เมื่อชาวคอยบัรได้ฆ่าอับดุลลอฮฺ บิน สะฮฺลิ เราะฏิยัลลอฮฺ อันฮู ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ไม่ได้ตัดสินให้เขาต้องจ่ายสินไหมทดแทน (ดียะฮฺ) และท่านก็ไม่ได้ลงโทษต่ออาชญากรรมที่พวกเขาได้ก่อขึ้น เนื่องจากไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนในที่สุดท่านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากทรัพย์สินของมุสลิม” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี หมายเลข 6769 และมุสลิม หมายเลข 1669)

ولما اختصم الأشعث بن قيس ورجل من اليهود إلى النبي صلى الله عليه وسلم في أرض باليمن ولم يكن لعبد الله بيِّنة قضى فيها لليهودي بيمينه .

“และเมื่ออัลอัชอัษ บินก็อยสฺได้เกิดข้อพิพาทกับชายชาวยิว ไปหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในกรณีที่ดินในเยเมน ในขณะที่เขาไม่มีหลักฐานอันใด ท่านได้ตัดสินที่ดินให้แก่ยิวโดยการให้เขาสาบาน” (บันทึกโดยอัลบุคอรี หมายเลข 2525, และมุสลิมหมายเลข 138)

4.6 และยิ่งกว่านั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยังได้ให้สิทธิในการตัดสินข้อพิพาทระหว่างพวกเขาตามกฎหมายของศาสนาพวกเขา และท่านก็ไม่ได้บังคับให้พวกเขาปฏิบัติตามกฎหมายของมุสลิม เมื่อใดที่เกิดกรณีพิพาทขึ้นระหว่างพวกเขาด้วยกัน นอกจากว่าเมื่อพวกเขาได้มาหาท่านและต้องการให้ท่านตัดสินปัญหา ท่านก็จะตัดสินด้วยกับหลักชะรีอะฮฺและศาสนาของมุสลิม อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

«فَإِن جَآؤُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُم أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِن تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَن يَضُرُّوكَ شَيْئاً وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ إِنَّ اللهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ»

ความว่า “ถ้าหากพวกเขามาหาเจ้า ก็จงตัดสินระหว่างพวกเขา หรือไม่ก็หลีกเลี่ยงพวกเขาเสียและถ้าหากเจ้าหลีกเลี่ยงพวกเขา พวกเขาก็จะไม่ให้

โทษแก่เจ้าได้แต่อย่างใดเลย และหากเจ้าตัดสินก็จงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความยุติธรรม แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักบรรดาผู้ที่มีความยุติธรรม" (อัลมาอิดะฮฺ / 42)

5. ปรากฏว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ปฏิบัติด้วยความดีงามกับมนุษย์ทุกคน และส่วนหนึ่งก็ปฏิบัติกับพวกยิว แท้จริงอัลลอฮฺได้สั่งให้มีความเป็นธรรมและประกอบความดีงาม ให้มีจรรยามารยาทที่ดีและคืนสิทธิให้แก่ชาวยิวและแก่คนอื่นๆ ดั่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

«لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ»

ความว่า "อัลลอฮฺมิได้ทรงห้ามพวกเขาเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนา และพวกเขามิได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าในการที่พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺทรงรักผู้ที่มีความยุติธรรม" (อัลมุมตะหะนะฮฺ : 8)

และตัวอย่างส่วนหนึ่งจากความดีงามของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับชาวยิว อาทิ ...

5.1 ท่านไปเยี่ยมเยียนชาวยิวที่เจ็บป่วย อัล-บุคอรีได้รายงาน (หมายเลข 1356) จากอนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮู กล่าวว่า

عن أنس بن مالك رضي الله عنه : أَنَّ غُلَامًا مِنَ اليَهُودِ كَانَ يَخْدُمُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ فَمَرِضَ ، فَأَتَاهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ يَعُودُهُ ، فَقَعَدَ عِندَ رَأسِهِ ، فَقَالَ : أَسلِم . فَنَظَرَ إِلَى أَبِيهِ وَهُوَ عِندَ رَأسِهِ ، فَقَالَ لَه : أَطِع أَبَا القَاسِمِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ . فَأَسلَمَ ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يَقُولُ : الحَمدُ للهِ الذِي أَنقَذَهُ مِنَ النَّارِ.

ความว่า "แท้จริงมีเด็กชาวยิวเคยรับใช้ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ล้มป่วย ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม มาเยี่ยมเขา โดยที่ท่านได้นั่งใกล้ศีรษะของเขาแล้วกล่าวว่า จงเข้ารับอิสลามเถิด จากนั้นเขาได้มองไปยังพ่อของเขา (เพื่อขอความคิดเห็น) พ่อของเขากล่าวว่า จงเชื่อฟังอบุลกอสิม ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แล้วเขาก็รับอิสลาม ต่อจากนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เดินออก

มาแล้วกล่าวว่า “อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ผู้ที่ทำให้เขารอดพ้นจากไฟนรก”

5.2 ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม รับของกำนัลจากพวกยิว มีรายงานจาก อัลบุคอรี (หมายเลข 2617) และมุสลิม (หมายเลข 2190) จากอนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุ อันฮู กล่าวว่า

أَنَّ امرَأَةً يَهُودِيَّةً أَتَتْ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ بِشَاةٍ مَسمُومَةٍ فَأَكَلَ مِنهَا .

ความว่า “แท้จริงมีผู้หญิงชาวยิวคนหนึ่ง ได้นำเนื้อแพะใส่ยาพิษมาให้แก่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จากนั้นท่านก็รับมันไปรับประทาน”

5.3 ท่านได้ให้อภัยต่อการกระทำที่ชั่วช้าของพวกเขา เนื่องจากท่านได้ห้ามการฆ่าผู้หญิงคนดังกล่าวที่ใส่ยาพิษในเนื้อแพะเพื่อพยายามจะฆ่าท่าน ซึ่งมีระบุต่อจากหะดีษที่ผ่านมาว่า

فَجِيءَ بِهَا إِلَى رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَسَأَلَهَا عَنْ ذَلِكَ فَقَالَتْ : أَرَدْتُ لِأَقْتُلَكَ ، قَالَ : مَا كَانَ اللهُ لِيُسَلِّطَكِ عَلَى ذَاكِ – قَالَ : أَوْ قَالَ : عَلَيَّ – قَالَ : قَالُوا : أَلَا نَقْتُلُهَا ؟ قَالَ : لَا

ความว่า “นางถูกนำมาหาท่านเราะสูลลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านได้ถามนางถึงเรื่องดังกล่าว นางตอบว่า ฉันต้องการที่จะฆ่าท่าน ท่านเราะสูลกล่าวว่า อัลลอฮฺไม่ต้องการทำให้เธอมีชัยในเรื่องนี้ บรรดาเศาะฮาบะฮฺกล่าวว่า ให้เราฆ่านางได้หรือไม่? ท่านเราะสูลกล่าวว่า : ไม่”.

ยิ่งกว่านั้นจากหะดีษอะบีฮุร็อยเราะฮฺ ในเศาะฮีหฺอัลบุคอรี (หมายเลข 3169) แท้จริงเรื่องดังกล่าวเป็นการรู้เห็นของชาวยิวและพวกเขาเองก็ยอมรับถึงความพยายามที่จะฆ่าท่านเราะสูลด้วยกับยาพิษ แต่ทั้งนี้ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็ไม่ได้สั่งให้แก้แค้นแทนตัวของท่านเอง แต่ท่านได้มีคำสั่งให้ฆ่านางหลังจากที่เศาะฮะบะฮฺท่านหนึ่งได้เสียชีวิตเนื่องจากเขากินแพะอาบยาพิษพร้อมกับท่าน เศาะฮะบะฮฺผู้นั้นคือ บิชร์ อิบนิ อัลบะรออฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ

และทำนองเดียวกันเมื่อ ละบีด อิบนิ อัลอะศ็อม เป็นชาวยิวได้ทำไสยศาสตร์กับท่านนบี และอัลลอฮฺทรงปกป้องท่านให้รอดพ้นจากไสยศาสตร์ ท่านไม่ได้แก้แค้นและไม่ได้สั่งให้ฆ่าเขาแต่ประการใด ยิ่งกว่านั้นยังมีปรากฏในสุนันอัลนะสาอียฺ (หมายเลข 4050) และรับรองความถูกต้องโดยเชคอัล-อัลบานีย์ จากเซด อิบนิ อัรกอม กล่าวว่า ท่านไม่ได้กล่าวเช่นนั้นกับยิว และไม่ได้เห็นสิ่งใดบน

ใบหน้าของท่านเลย”

5.4 ปรากฏว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เคยทำธุรกรรมทางการเงิน (ค้าขาย) กับชาวยิวและท่านรักษาสัญญาในการคบค้าสมาคมกับพวกเขา จากท่านอับดุลลอฮฺ อิบนิ อุมัร เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา กล่าวว่า

أَعْطَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَيْبَرَ الْيَهُودَ أَنْ يَعْمَلُوهَا وَيَزْرَعُوهَا وَلَهُمْ شَطْرُ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا.

ความว่า “ท่านรอสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ให้ชาวยิวทำการเพาะปลูกในแผ่นดินคอยบัร โดยการแบ่งปันผลผลิตที่ได้จากการเพาะปลูก” (บันทึกโดย อัลบุคอรี หมายเลข 2165, และมุสลิม หมายเลข 1551)

และจากอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา กล่าวว่า

اشْتَرَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ يَهُودِيٍّ طَعَامًا بِنَسِيئَةٍ وَرَهَنَهُ دِرْعَهُ

ความว่า “ท่านรอสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ซื้ออาหารจากชาวยิวโดยการใช้เครดิตแล้วเอาเสื้อเกราะประกันไว้” (บันทึกโดยอัลบุคอรี หมายเลข 1990, และมุสลิม หมายเลข 1603)

5.5 ในตอนแรกของการเดินทางมายังเมืองมะดีนะฮฺ ท่านนบีเห็นพ้องกับการกระทำและจารีตประเพณีของชาวยิว เป็นการสร้างสัมพันธไมตรีต่อหัวใจของพวกเขาเพื่อเชิญชวนพวกเขาสู่อิสลาม แต่หลังจากที่ท่านเห็นว่าพวกเขามีความดื้อดึง ต่อต้าน และยโสโอหัง ท่านมีคำสั่งให้ปฏิบัติที่แตกต่างและห้ามต่อการเลียนแบบพวกเขา จากอิบนิ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา กล่าวว่า

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَسْدِلُ شَعَرَهُ وَكَانَ الْمُشْرِكُونَ يَفْرُقُونَ رُءُوسَهُمْ فَكَانَ أَهْلُ الْكِتَابِ يَسْدِلُونَ رُءُوسَهُمْ وَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُحِبُّ مُوَافَقَةَ أَهْلِ الْكِتَابِ فِيمَا لَمْ يُؤْمَرْ فِيهِ بِشَيْءٍ ثُمَّ فَرَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأْسَهُ.

ความว่า “แท้จริงท่านรอสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ปล่อยผมในขณะที่พวกมุชริกแยกผมโดยที่ชาวคัมภีร์ (ยิว คริสต์) ได้ปล่อยผม และปรากฏว่าท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ชอบที่จะเห็นพ้องกับชาวคัมภีร์ ในสิ่งที่อัลลอฮฺไม่สั่งใช้แต่ประการ

ใด ต่อจากนั้นท่านรอสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็ได้หวีผมแยก" บันทึกโดยอัล-บุคอรี (หมายเลข 3728) และมุสลิม (หมายเลข 2336)

6. เวลาสนทนาโต้ตอบกับพวกยิวท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมไม่แสดงตนว่ามีความสูงส่ง แต่ท่านกลับมีความนอบน้อม อ่อนโยน ไม่กดขี่ ข่มเหงต่อพวกเขา ตอบคำถามของพวกเขาถึงแม้ว่าพวกเขาถามเป้าหมายเพื่อการยั่วยุหรือพิพาทโต้เถียง

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بن مسعود رضي الله عنه قَالَ : بَيْنَمَا أَنَا أَمْشِي مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَرْثٍ وَهُوَ مُتَّكِئٌ عَلَى عَسِيبٍ إِذْ مَرَّ بِنَفَرٍ مِنْ الْيَهُودِ فَقَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ سَلُوهُ عَنْ الرُّوحِ فَقَالُوا مَا رَابَكُمْ إِلَيْهِ لَا يَسْتَقْبِلُكُمْ بِشَيْءٍ تَكْرَهُونَهُ فَقَالُوا سَلُوهُ فَقَامَ إِلَيْهِ بَعْضُهُمْ فَسَأَلَهُ عَنْ الرُّوحِ قَالَ فَأَسْكَتَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ يَرُدَّ عَلَيْهِ شَيْئًا فَعَلِمْتُ أَنَّهُ يُوحَى إِلَيْهِ قَالَ فَقُمْتُ مَكَانِي فَلَمَّا نَزَلَ الْوَحْيُ قَالَ : «وَيَسْأَلُونَكَ عَنْ الرُّوحِ قُلْ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا»

ความว่า "จากอิบนิ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ กล่าวว่า "ระหว่างที่ฉันได้เดินพร้อมกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่สวนแห่งหนึ่ง ในขณะที่ท่านนอนตะแคงบนทางของต้นอินทผลัม ทันใดนั้น มีชาวยิวกลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา บางส่วนของพวกเขาก็กล่าวว่า "จงถามเขาดูเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณ" พวกเขาบางคนกล่าวว่า "พวกท่านสงสัยสิ่งใดในตัวของเขาอีก เขาจะไม่ต้อนรับพวกท่านด้วยสิ่งที่พวกท่านไม่ชอบแน่" บางคนก็ตอบกลับไปว่า "จงไปถามเขาซะ" แล้วกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาได้ลุกขึ้นไปถามท่านถึงเรื่องวิญญาณ อิบนุมัสอูดเล่าว่า ดังนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เงียบเฉยไม่ตอบโต้แต่ประการใด ฉันรู้ว่าวะฮฺยูกำลังถูกประทานมายังท่าน อิบนุมัสอูด เล่าต่อว่า ฉันได้ลุกขึ้นออกจากที่ที่ฉันยืน ดังนั้นอัลลอฮฺจึงประทานโองการลงมาว่า

«وَيَسْأَلُونَكَ عَنْ الرُّوحِ قُلْ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا»

ความว่า "และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับวิญญาณ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) เรื่องวิญญาณนั้นเป็นเรื่องของพระผู้อภิบาลของฉัน และพวกเจ้าจะไม่ได้รับความรู้อันใด นอกจากแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น" (บันทึกโดยอัล-บุคอรี หมายเลข 4444, และมุสลิม หมายเลข 2794)

7. ท่านเคยดุอาอฺให้แก่พวกเขาให้ได้รับทางนำและให้มีสภาพที่ดี จากอะบีมูสา เราะฎิยัลลอฮฺอันฮุ กล่าวว่า

عَنْ أَبِي مُوسَى رضي الله عنه قَالَ : (كَانَ الْيَهُودُ يَتَعَاطَسُونَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَرْجُونَ أَنْ يَقُولَ لَهُمْ يَرْحَمُكُمْ اللهُ فَيَقُولُ : يَهْدِيكُمُ اللهُ وَيُصْلِحُ بَالَكُمْ) رواه الترمذي (2739) وقال : حسن صحيح ، وصححه الألباني في صحيح الترمذي.

ความว่า "ปรากฏว่าชาวยิวต่างก็กล่าวดุอาอฺขณะที่พวกเขาจามต่อหน้าท่านนบีศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เพื่อหวังให้นบีกล่าวดุอาอฺ (ยัรฮะกุมุลลอฮฺ หมายถึง ขออัลลอฮฺเมตตาพวกท่าน)แก่พวกเขา แต่ท่านก็ไม่กล่าวเช่นนั้น แต่กล่าวว่า (ยะฮฺดีกุมุลลอฮฺ วะยุศลิฮฺบาละกุม หมายถึง ขออัลลอฮฺชี้ทางพวกท่าน และแก้ไขสถาพพวกท่าน)" (บันทึกโดย อัต-ติรมิซียฺ หมายเลข 2739 และท่านกล่าวว่า หะดีษฮะซัน เศาะฮีหฺ และได้รับรองความถูกต้องโดย เชคอัล-อัลบานีย์ ในหนังสือ เศาะฮีหฺ อัตติรมิซียฺ)

6. และในทางตรงกันข้ามท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็ไม่ยอมให้ยิวละเมิดสิทธิของมุสลิม ท่านได้ลงโทษกับทุกคนที่ละเมิดและอธรรมต่อมุสลิม เช่น เมื่อชาวยิวจากเผ่าบะนีก็อยนุกออฺได้ทำร้ายมุสลิมะฮฺนางหนึ่งในตลาด และพวกเขาวางแผนเพื่อที่จะเปิดเอาเราะฮฺของนาง พวกเขาได้อาฆาตว่าจะฆ่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และพวกเขากล่าวว่า "โอ้มุฮัมมัดอย่าหลงตัวเองไปเลยในการที่ท่านสามารถสังหารชาวกุเรชได้ พวกเขาเป็นผู้ที่อ่อนแอไม่รู้จักการทำสงครามหากท่านได้ทำสงครามกับพวกเราท่านจะรู้ว่าพวกเรานั้นคือมนุษย์" (อ้างจาก อิบนุ ฮะญัร ใน ฟัตฮุลบารียฺ 7 / 332) ดังนั้นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ขับไล่พวกเขาออกจากเมืองมะดีนะฮฺ เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในเดือนเชาวาล ปีที่ 2 ของการฮิจเราะฮฺ

หลังจากที่การสร้างความเดือดร้อนของกะอฺบฺ อิบนิ อัล-อัชร็อฟชาวยิวได้เพิ่มมากขึ้น เขาได้ดูถูกและเหยียดหยามต่อมุสลิมที่กล่าวไว้ในบทกวีของเขา พร้อมกันนั้นกะอฺบฺได้เดินทางไปยังมักกะฮฺเพื่อจะหว่านล้อมแกนนำของกุเรชให้ทำสงครามกับมุสลิม ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้มีคำสั่งให้ฆ่าเขา (อ้างจาก บทสรุปส่วนหนึ่งจากประวัติศาสตร์ที่ยาว ซึ่งเกิดขึ้นในเดือนเราะบีอุลเอาวัล ปีที่3 ของการฮิจเราะฮฺ บันทึกโดย อัลบุคอรี หมายเลข 2375 และมุสลิม หมายเลข 1801)

และเช่นเดียวกันเมื่อความพยายามที่จะฆ่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จากเผ่าบะนีอัน-นะฎีรเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นเรื่องเล่าที่แพร่หลายที่ได้บันทึกโดยบรรดานักประวัติศาสตร์ พวกเขาได้วางแผนการณ์กับชาวกุเรชเพื่อทำสงครามกับชาวมะดีนะฮฺ และพวกเขา

ได้ชี้แนะความลับให้ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม มีคำสั่งให้ขับไล่พวกเขาพ้นจากมะดีนะฮฺ เหตุการณ์เกิดขึ้นในปีที่ 4 ของการฮิจเราะฮฺ (ดูรายละเอียดใน อัลมะฆอซียฺ ของอัลวากิดียฺ 1/363-370 และซีเราะฮฺ อิบนิ ฮิชาม 3/682)

และสำหรับยิวเผ่ากุร็อยเซาะฮฺ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ฆ่านักรบของพวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้บิดพลิ้วในสงครามอัลอะฮฺซาบ และพวกเขาได้เป็นพันธมิตรกับชาวกุเรชและอาหรับเผ่าต่างๆ เพื่อเป็นฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับมุสลิม และพวกเขาก็ได้ละเมิดสัญญาต่างๆ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีที่ 5 ของการฮิจเราะฮฺ (ดูรายละเอียดใน อิบนิ ฮิชาม 3 / 706)

และมีรายงานมากมายว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ให้อภัยแก่ทุกคนที่รักษาสัญญาต่อพวกเขาและท่านไม่ได้เอาโทษนอกจากกับผู้ที่ร่วมกันในเรื่องการบิดพริ้ว (โปรดดูรายละเอียดใน อัซ-ซีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ อัศ-เศาะฮีฮะฮฺ ของ ดร.อักรอม อัล-อุมะรียฺ 1/ 316) และมีปรากฏในสนธิสัญญามะดีนะฮฺ “สำหรับยิวคือศาสนาของพวกเขา และสำหรับมุสลิมตัวของพวกเขาเองและบริวารของพวกเขาก็มีศาสนา นอกจากผู้ที่อธรรมและทำบาปก็ไม่ได้ทำอันตรายแก่ผู้ใดนอกจากต่อตัวเองและครอบครัว”

สุดท้ายเมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้เห็นการบิดพลิ้วและหลอกลวงของพวกยิว อัลลอฮฺมีโองการให้คาบสมุทรอาหรับนั้นมีเพียงศาสนาแห่งเตาฮีดเท่านั้น จะไม่ให้หลงเหลือศาสนาใดนอกจากศาสนาที่พระองค์อัลลอฮฺทรงพอพระทัยเท่านั้น จากอิบนิ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้สั่งเสียตอนที่ท่านล้มป่วยก่อนที่จะเสียชีวิตว่า

عن ابن عباس رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم أوصاهم في مرض موته فقال :أَخْرِجُوا الْمُشْرِكِينَ مِنْ جَزِيرَةِ الْعَرَبِ

ความว่า “จงขับไล่พวกมุชริกีนออกจากคาบสมุทรอาหรับ” (บันทึกโดยอัลบุคอรี หมายเลข 2888, และมุสลิม หมายเลข 1637)

วัลลอฮุ ตะอะลา อะอฺลัม

ที่มา www.islamqa.com ฟัตวาหมายเลข 84308